

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ετησία... δρ. 8,—
Ἑξάμηνος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ὀκτωβρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 44

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΒΕΝΤΑΓΙΑ

Θὰ σὰς εὐχαριστοῦσεν, ἀγαπηταί μου νεαραὶ ἀναγνώστρια, ἂν ἐμυθώνατε πῶς κατασκευάζεται τὸ κομψὸν ἐκεῖνο παράρτημα τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ριπίδιον ἢ κοινῶς βεντάγια, καὶ ἀπὸ πόσας ἐργατικὰς χεῖρας περὶ καθέν τῶν μερῶν του, προτοῦ συνενωθῶν ὅλα διὰ νὰ σχηματίσῃ ἐν ὥραϊον, κάποτε πολυτελές καὶ πάντοτε λεπτὸν κίλεπτον κομφοτένημα;

Διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν τεχνικῶς, ἡ βεντάγια ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο διακεκριμένα μέρη: τὴν σκελετὸν καὶ τὸ ἐνδύμα ἢ φύλλον. Εἰς τὰ ἐργαστάσια, ὁ σκελετὸς ὀνομάζεται καὶ πόδι ἢ ξύλο, ἀπὸ οἵανδήποτε ἄλλως τε ὕλην καὶ ἂν εἴη καμωμένος.

Ὁ σκελετὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ λεπίδας ἢ σχίδακας, οἱ ὁποῖοι εἶνε χονδρότεροι ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω, πολὺ δὲ λεπτότεροι καὶ εὐλυγιστότεροι ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐπάνω. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῶν λεπίδων ἢ σχιδάκων ἐπικολλᾶται τὸ φύλλον, μόνον ἢ διπλοῦν. Ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία λεπίς, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς βεντάγιας γίνονται πάντοτε στερεώτεροι καὶ κοσμοῦνται ἰδιαίτερώς. Διότι αὐταὶ αἱ δύο φαίνονται ἀπέξω, ἀποτελοῦσαι τρόπον τινὰ τὸ σῶμα τοῦ ριπιδίου. Εἰς τὰ ἐργαστήρια ὀνομάζονται κοινῶς **στηρίγματα**, ὁ δὲ ρόλος των εἶνε νὰ προστατεύουν τὸ φύλλον ὅταν ἡ βεντάγια εἴη κλειστή.

Λεπίδες καὶ στηρίγματα, διὰ νὰ ποτε-

λίσουν ἀκτινωτῶν ἡμικυκλίου, τρυπῶνται εἰς τὸ κάτω ἄκρον καὶ διαπερῶνται ὅλα ὑπὸ μεταλλίνου ἄξονος, ὁ ὁποῖος κρατεῖ καὶ τὴν κρίκον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἡ βεντάγια εἰμπορεῖ νὰ κρεμασθῇ. Ὁ κρίκος εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελής, ἀπὸ μάργαρον ἢ μέταλλον, στολισμένον κάποτε καὶ μὲ πολυτίμους λίθους.

Ἡ πολυτέλεια τῶν ἀέργων εἶνε ὁ ἄριστος τῶν ἐργαζομένων! Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ἀποδεικνύει καὶ τὸ πλήθος τῶν ἐργατῶν τοὺς ὁποῖους ἀπασχολεῖ ἡ κατασκευὴ τῶν ριπιδίων. Φαντασθῆτε ὅτι μένον εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου γίνονται τὰ κομψότερα ριπίδια τοῦ κόσμου, ἡ κατασκευὴ καὶ ἡ ἰδιαίτερα ἐπεξεργασία τῶν λεπίδων καὶ τῶν στηριγμάτων, δηλαδὴ μόνον τοῦ σκελετοῦ, δίδει τροφὴν εἰς τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν ἐκεῖ χωρία τῶν ἐποίων ὅλοι οἱ κάτοικοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, καταγίνονται εἰς τὸ νὰ περικόπτουν μηχανικῶς ἢ νὰ γλύφουν ξύλα, κόκκαλα, καλάμια καὶ μάργαρα διὰ σκελετοὺς ριπιδίων.

Ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ, ἀπλοῦ ἢ πολυτελοῦς, τοῦ κατασκευασθέντος τελείως διὰ τῶν χειρῶν των, πρόκειται τώρα νὰ κολληθῇ τὸ φύλλον τοῦ χάρτου (ἢ ἡ περγαμινὴ, ἢ τὸ ὕφασμα, ἢ ἡ δαντέλλα). Τοῦτο εἶνε δουλειὰ τῆς παρισίνης βιομηχανίας, τῆς ἀπαρμιλλοῦ εἰς τὴν κατασκευὴν κομφοτεχνημάτων, καὶ τῶν γυναικείων ἐργαστηρίων, ὅπου θαυματούργαι χεῖρες ἐπιτηδεύουν ἐργατίδων ἐκτελοῦν τὴν πύχωση καὶ

τὴν ἐφαρμογὴν τῶν λεπτῶν ὕφασμάτων, τὰ ὅποια κεντοῦν κάποτε μὲ πούλιες.

Διὰ νὰ διπλώσῃ ἢ νὰ πτυχώσῃ τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχῃ τόσας πτυχὰς ὅσας λεπίδας ἔχει: τὸ σῶμα τοῦ ριπιδίου, ἡ ἐργάτρια τὸ τοποθετεῖ μέσα εἰς μίαν μήτραν—καλοῦπι,—ἀποτελουμένην ἀπὸ δύο φύλλα χονδροῦ χάρτου, πτυχωμένου ἐκ τῶν προτέρων. Ὅταν κλεισθῇ αὐτὸ τὸ καλοῦπι καὶ πιεσθῇ πολὺ δυνατὰ, τὸ ὕφασμα προσλαμβάνει πτυχὰς ἀνεξαλείπτους.

Εἰς τὴν Γαλλίαν κατασκευάζουν κατ' ἔτος ριπίδια ἀξίας δέκα ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὰ ἑκτὼ δέκατα τῆς παραγωγῆς αὐτῆς στέλλονται εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως δὲν βλέπομεν συνήθως παρισινὰ ριπίδια. Τὰ εἶδη τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας κατήντησαν ἐδῶ σπάνια, διότι οἱ ἔμποροί μας προτιμοῦν, ὡς εὐθηνότερα, τὰ ψεύτικα, πρόστυχα καὶ ἀκαλαίσθητα γερμανικά.

Ἡ τιμὴ ἑνὸς ριπιδίου ποικίλει ἀπὸ πέντε λεπτά καὶ ἄνω, τὸ δὲ ἄνω αὐτὸ ἀνέρχεται κάποτε καὶ εἰς δεκάδας χιλιάδων φράγκων! Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς τιμῆς, πόσαι καὶ ποῖαι φροντίδες δὲν καταβάλλονται διὰ νὰ καλυφθῇ δι' ὅσω τὸ δυνατόν θελκτικὸν ἐνδύματος ὁ σκελετὸς μιᾶς βεντάγιας!

Ὑπάρχουν πρῶτον τὰ κοινὰ ριπίδια, τὰ πωλούμενα χονδρικῶς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐργάζονται αἱ ἰδιοτροπίαί

Τὸ ριπίδιον κατὰ τὸν 15' αἰῶνα.

Τὸ ριπίδιον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

της Ίαπωνικής ζωγραφικής, τὰ διαφημιστικά ριπίδια (ρεκλάμα φαρμακείων, καταστημάτων του συρμού κτλ.) και τὰ ναυπηγικά ριπίδια, ὅλα ἀπὸ κοινὸν χάρτην λιθογραφημένον.

Έρχονται ἔπειτα τὰ ἡμι-πολυτελῆ ριπίδια, ἀπὸ ὑφάσματα μᾶλλον εὐθηνά, ζωγραφισμένα, μεταξωτά ἢ γάζες κεντημένες με πούλιες, κτλ. Ὑπάρχουν τέλος τὰ πολυτελῆ, τὰ καθαυτὸ καλλιτεχνήματα : ριπίδια ἀπὸ δαντέλλαν τῆς χειρὸς, πλαισιούσαν περγαμηνὴν ἢ χάρτην, ἐπὶ τοῦ ὁποῖο ὁ ἐργάτης-καλλιτέχνης ζωγραφίζει με ἀνεξίτηλα χρώματα ὠραία σχέδια, πρωτότυπα ἢ κατὰ μίμωσιν μεγάλων ζωγράφων.

Ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι πιστεύεται κοινῶς, ἡ ζωγραφικὴ τῶν ριπίδιων δὲν εἶνε προσίτη εἰς ὅλους. Διὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐργασίας χρειάζεται δεξιότης, ἡ ὁποία μόνον μετὰ μακρὰν πείραν ἀποκτάται. Οἱ ἀριστοτέχναι τοῦ εἶδους, εἰς τὸ Παρίσι, πληθύνονται ἀδρότατα. Καὶ δέκα, καὶ εἴκοσι, καὶ πενήντα, καὶ ἑκατὸν εἰκοσάφραγκα εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ἕνας φημισμένος εἰδικὸς ζωγράφος διὰ νὰ ζωγραφίσῃ ἐν μόνον φύλλον ριπίδιου, ἐνῶ ἄλλοι, κοινότεροι τεχνίται, παίρνουν ὀκτὼ φράγκα...τὴν δωδεκάδα ! Καὶ ὅμως, καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἔχουν ἐμπειρίαν καὶ δεξιότητα. Ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶνε δι' ὅλους ἐπίσης προσοδοφόρον, πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀγνώστων ζωγράφων ὑποφέρουν, διότι ὅ,τι κερδίζουν δὲν τοὺς φθάνει διὰ νὰ ζήσουν.

Τὸ σημερινὸν ριπίδιον.

Τὸ ριπίδιον εἶνε ἐφευρέσεις ἀρχαιοτάτης, καὶ τὴν ἐξέλιξιν του, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, εἰμπορεῖτε νὰ παρακολουθήσετε εἰς τὰς ὠραίας καὶ χαρακτηριστικὰς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι στολίζουν τὸ φύλλον τοῦτο. Ἡ πρώτη παριστᾷ τὸ ριπίδιον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Ἡ πλουσία ἐκείνη κυρία, ἡ ὁποία συνοδεύεται ἀπὸ μίαν δούλην, κρατοῦσαν ἀλεξήλιον, εἶνε Ταναγραία. Τὸ ριπίδιόν της ἔχει σχῆμα μιστροῦ, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ λεπτὸν δέρμα τενωμένον ἐπὶ λεπτοῦ ἐπίσης σκελετοῦ ἐκ ξύλου ἢ καλάμου. Ἐκτὸς τῶν κοσμη-

μάτων, πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ζωγραφίαι, ὅπως ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἀγγείων.

Εἰς τὴν δευτέραν εἰκόνα βλέπετε τὸ ριπίδιον κατὰ τὸν ΙΣ' αἰῶνα. Ἡ Κόμισσα ἐκείνη, τῆς ὁποίας σηκώνει τὴν οὐρὰν εἰς μικρὸς ἀκόλουθος, κρατεῖ ριπίδιον ἱκανῶς ὁμοιάζον με τὰ βέντουλα τῆς σημερινῆς κουζίνας. Εἶνε ἀπὸ καρτόνι, περιενδεδυμένο, με μεταξωτὸν ὕφασμα καὶ δαντέλλαν, με κεντήματα, ὥσως δὲ καὶ με στολισματα ἐκ πολυτίμων λίθων. Ἡ κυρία ἡ ὁποία τὴν συνοδεύει —dame de compagnie, — κρατεῖ καὶ αὐτὴ ἐν κομφὸν ριπίδιον ἀπὸ πτερὰ στρουθοκαμήλου ἢ παγωνίου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν κάμνει καὶ πολὺν ἀέρα.

Ἡ τετάρτη εἰκὼν μᾶς δείχνει τὸ ριπίδιον τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Ἡ Μαρκησία ἡ παραφουσκωμένη, με τὴν πουδραρισμένην κόμην καὶ τὸ ἡγουμενικὸν μαστοῦνι, συμπληρώνει τὴν τουαλέτταν της με πολυτελέστατον ριπίδιον, τὸ ὁποῖον δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἐν χρήσει. Εἶνε κοκκάλινον, πιθανῶς ἐξ ἐλέφαντος, με εἰκόνας διασήμου ζωγράφου τῆς ἐποχῆς.

Διὰ τὴν τρίτην εἰκόνα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπῶ τίποτε. Παριστᾷ τὸ σύγχρονον ριπίδιον, τὸ ὁποῖον γνωρίζετε καλά. Σήμερον ἐμάθατε καὶ πῶς κατασκευάζεται. Νὰ ἐνθυμηθε, νεαραὶ μου ἀναγνώστρια, αὐτὸ τὸ μάθημα, καὶ ὁσάκις κρατεῖτε καὶ χειρίζεσθε με τὴν χάριν τὸ κομφὸν σας ριπίδιον, νὰ συλλογίζεσθε πόσοι κόποι ἐχρησιάσθησαν διὰ νὰ γίνῃ, καὶ πόσοι πτωχοὶ ἐργάζονται ἐδασανίσθησαν δι' αὐτὸ, χωρὶς πολυτάλκας νὰ κερδίζουν καὶ ὅσα

ὅα τοῖς ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ζήσουν !.. Πτωχοὶ ἐργάζονται ! Ἐκεῖνοι, διὰ τοὺς ὁποίους κοπιάζετε, οὔτε κἀν σᾶς συλλογίζονται !..

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΑ ΛΕΠΤΑ

Στὴ μικροῦλα Ἑυθαλία

“Ὅταν βλέπῃ ἐστὸ δρόμο κανένα πτωχὸ παιδί, ξυπόλυτο, ξεσκουφωτο, καὶ με κουρελιασμένα ρούχα, ἡ Φιφὴ ἐρωτᾷ γιατί «εἶνε ἔτσι». Καὶ ἡ μαμμὰ της τῆς ἀπαντᾷ ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου δὲν ἔχουν λεπτὰ, γιὰ νὰ τοῦ ἀγοράσουν παπουτσάκια, καπελάκι καὶ ὠραία φορέματα. Ἡ Φιφὴ ξεύρει τώρα, ὅτι χωρὶς λεπτὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς τίποτε ἐστὶν κόσμος : οὔτε κάλτσες, μὰ οὔτε κάστανα, — οὔτε κούκλα, μὰ οὔτε σταφύλια. Καὶ ξεύρει ἀκόμη ὅτι οἱ γονεῖς οἱ δικοὶ της ἔχουν πολλὰ λεπτὰ, καὶ γι' αὐτὸ ἡ Φι-

Τὸ ριπίδιον κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα.

φὴ ἔχει ἀπ' ὅλα. Μιὰ μέρα ἔκλαιγε νὰ τῆς ἀγοράσουν ἕνα σουγιαδάκι. Εἶδε ποῦ εἶχε ἡ Νίτσα κ' ἐζήλεψε... Τοῦ κάκου ἡ μαμμὰ της τῆς ἔλεγε πῶς ἡ Νίτσα εἶνε πὶς μεγάλη, πῶς αὐτὴ εἶνε μικρή, καὶ πῶς δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε ἄλλο με τὸ σουγια, παρὰ νὰ κόβῃ τὰ δακτυλάκια της. Ἡ Φιφὴ ἐπιμένει : — Θέλω... θέλω κ' ἐγώ ! — Ὅριστε λοιπὸν... κόπιασε νὰγοράσῃς ! τῆς λέγει θυμωμένη ἡ μαμμὰ ἀντίκρυ εἶνε τὸ μαγαζί. — Μὰ δόσε μου λεπτὰ. — Λεπτὰ ἐγὼ δὲν ἔχω. — Ζήτησε τοῦ μπαμπᾶ. — Καὶ τοῦ μπαμπᾶ τοῦ τελείωσαν ! Ἡ Φιφὴ κατατρόμαξε. — Τοῦ τελείωσαν ;... ἐψιθύρισε. — Βέβαια, τοῦ τελείωσαν. Γιὰ συλλογίσου πόσα τοῦ παίρνεις καθεμέρα... πότε γιὰ κάστανα, πότε γιὰ φυστίκια, πότε γιὰ καραμέλες, πότε γιὰ κάρτες... “Ὅλο καὶ λεπτὰ γυρεύεις. Πῶς τελειώνει τὸ γλυκό ;” Ἐτσι τελειοῦν καὶ τὰ λεπτὰ...

Ἡ Φιφὴ ἔπαψε τὰ κλάμματα καὶ ἐπρόσεχε στὴ μητέρα της. Θυμήθηκε τὰ πτωχὰ παιδιὰ, ποῦ ἔβλεπε στὸ δρόμο, ξυπόλυτα καὶ ξεσκουφωτά... “Ἐτσι” θὰ ἦταν καὶ αὐτὴ, ἂν ὁ μπαμπᾶς της δὲν εἶχε πιά λεπτὰ ; — Καὶ τώρα... τί θὰ γίνουμε ; εἶπε σὲ λίγο.

Τὸ εἶπε με τέτοια ἀνησυχία καὶ λύπη, ὥστε ἡ μητέρα της τὴ λυπήθηκε. — Ἄς εἶνε, τῆς εἶπε, αὔριο — μεθαύριο θὰ τοῦ στείλουν πάλι τοῦ μπαμπᾶ

σου λεπτὰ, καὶ θὰ ἔχῃ. Κύτταξε ὅμως νὰ μὴν παραγυρεύῃς, πότε τοῦτο, πότε 'κεῖνο, γιὰ νὰ μὴν τελειώσουν γρήγορα, ὅπως τελειώνει γρήγορα καὶ τὸ γλυκό, ὅταν κάθῃ λίγο γυρεύεις κουταλιές.

— Ἄ, μπᾶ ! μπᾶ ! μπᾶ ! ἀπῆντησε φοβισμένη ἀκόμη ἡ Φιφὴ. Μὰ δὲν μοῦ λές, μαμμάκα, ποῖος στέλνει λεπτὰ τοῦ μπαμπᾶ ;

— Ὁ Θεός, παιδί μου. — Μὰ γιατί ὁ Θεός δὲν στέλνει λεπτὰ εἰς ὅλους, καὶ εἶνε τόσα παιδιὰ ξυπόλυτα καὶ ξεσκουφωτά ;

Ἡ μητέρα ἔχαμνε λέγει καὶ εἶπε : — Ὁ Θεός, Φιφὴ μου, δὲ στέλνει λεπτὰ, παρὰ σὲ ὅσους δουλεύουν καὶ εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι. Στους κακοὺς, στους ἐκνηρούς, δὲν στέλνει τίποτα.

Ἡ Φιφὴ συλλογίσθηκε λιγάκι καὶ ρώτησε :

— Ἀμα μεγαλώσω, καὶ εἶμαι καλὴ, καὶ δουλεύω, θὰ μοῦ στέλνῃ καὶ μένα λεπτὰ ὁ Θεός ;

— Ἐννοεῖται ! καὶ πολλὰ μάλιστα !..

Μ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι ἡ Φιφὴ παρηγορήθηκε στὴν ἐντέλεια. Ἀλλὰ δὲν ἐπέμεινε πιά νὰ τῆς ἀγοράσουν σουγια, καὶ εἰς τὸ ἔξῃς ἔκαμνε λιγώτερα ἔξοδα, ἀπὸ φόβο μὴν τελειώσουν πάλι τὰ λεπτὰ τοῦ μπαμπᾶ. Τότε ἡ μαμμὰ τὴν ἐπαίνεσε καὶ τῆς εἶπε, ὅτι αὐτὸ ποῦ κάμνει, λέγεται οἰκονομία.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΗΝΟΣ - ΔΗΛΟΣ

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου φίλον Μ. Κ. Χ.

Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν ἡμέρα Τὴ μαγεμένη καὶ χρυσή, Ποῦ ὅλα γελοῦσαν στὸν αἰθέρα, Καὶ προσκυνήσαμε κεῖ πέρα Τὸ θεῖο τοῦ Φωτός νησί ;

Θαυρεῖς, τὰ φωτεινά σας νεῖοτα Σ' ὅλους μὲς ἔχουν χαρὰ Καὶ μᾶς ἐφύτρωναν στὰ νῶτα, Ὅπως στὰ χρόνια μας τὰ πρῶτα, Ἀνάλαφρα ζωῆς φτερά.

Κι' ὅπως ἐλούζονταν στὰ Κιόνια Οἱ πρόγονοί μας οἱ παλαιοί, Μὲς τὰ νερά τὰ ποσειδωνεῖς, Ἐκεῖνα τὰ θεσπέσια χρόνια, Πρὶν πᾶν στὴ Δῆλο τὴν καλή,

Ἐτσι καὶ μεῖς, ἀγνοί, λουσιμένοι Καὶ με καθάρια τὴν ψυχὴ, Κι' ἀπὸ τραγοῦδια μεθυσιμένοι, Θυμίζαμε τὴ βλοσυρήν, Τὴν Ἀπολλώνειαν ἐποχὴ.

Καὶ στὰ ἐρείπια, λές, ἐκεῖνα Ἐσπεράμε χαρὰς ζωὴ Καὶ με τὰ ξωντανά μας κρεῖνα Σκορπίσαμε ὁμορφιάς ἀκτῖνα Κι' ἀναγεννήσεως πνοή.

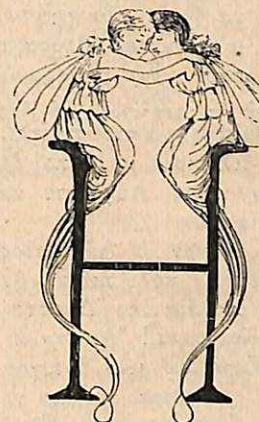
Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν ἡμέρα Τὴν πρόσχαρη καὶ τὴ χρυσή, Ποῦ ὅλα γελοῦσαν στὸν αἰθέρα, Καὶ προσκυνήσαμε κεῖ πέρα Τὸ θεῖο τοῦ Φωτός νησί ;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΟΛΑ, ἡ ὁποία διευθύνει ὅλα τὰ πράγματα τῶν μεγάλων, παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ παιγνίδια τῶν μικρῶν. Παιγνίδια παλαιά, λησμονημένα, ἐπανέρχονται ἔξαφνα εἰς τὴν ἡμερησίαν διατάξιν ἄλλα, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἀπετέ-

λουν τὴν μανίαν τοῦ μικροκόσμου, ἐκπύπτουν, ἐγκαταλείπονται, λησμονοῦνται... Πρό τινος, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἦτο τῆς μόδας ἡ πεδιδρομία. Εἰς ἡμέραν μετὰ τὸ Σκαῖ-τιν-Ρίγκ τῆς ἑδοῦ Σταδίου, τὸ ὁποῖον συνέπεσε μετὰ τὴν ἀσφαλτοστρωσιν τῶν κεντρικωτέρων μας δρόμων. Ἐμαθὼν λοιπὸν τὰ παιδιὰ νὰ φοροῦν τροχοπέδιλα καὶ νὰ τρέχουν ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου. Ἀπὸ τοὺς μικροὺς μαθητάς, ἕως τοὺς μικροὺς λούστρους, ὅλοι εἶχαν ξετρελλαθῇ με αὐτὸ τὸ παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἐπαίξετο λυσσώδως εἰς τοὺς δρόμους, προκαλοῦν νυχθημερὸν ἀγῶνας, στοιχήματα, γέλια καὶ... πτώσεις.

Σήμερον τὸ παιγνίδι τῆς μόδας — καὶ τοῦ δρόμου — εἶνε οἱ χάρτινες τράκες. Τὲς ξεύρετε βέβαια. Μ' ἕνα κομμάτι χαρτί κατασκευάζεται ἕνα χωνί, σὰν ἐκεῖνα ποῦ κάμνουν οἱ λαχαροπλάστα διὰ νὰ σᾶςβάλουν τὲς καραμέλες σας. Τὸ χωνὶ τοποθετεῖται ἐξηπλωμένον, καὶ μετὰ τὸ στόμιον πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ παίκτης τότε τὸ πατὰ ὀρμητικῶς καὶ ἀποτόμως, προσέχων ὥστε τὸ πόδι του νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἀνοικτὸν στόμιον τοῦ χωνίου. Καὶ τὸ χωνὶ κροτεῖ σὰν... κανονάκι, διότι στενωχωρεῖται ὁ ἐντὸς αὐτοῦ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ, ζητεῖ διέξοδον καὶ σπάζει τὸ χαρτί, ἐξορμῶν με κρότον.

Οἱ χάρτινες τράκες κροτοῦν καμμίαν φορὰν, ὅσον καὶ οἱ ἄλλες, ποῦ κάμνουν μ' ἐκρηκτικὰς ὕλας καὶ ποῦ τὰς ἀπαγορεύει ἡ ἀστυνομία. Ἐχουν ὅμως τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε ὅλως διόλου ἀκίνδυνες καὶ νὰ μὴ κοστίζουν τίποτε. Διὰ τοῦτο, μόλις εἰσῆλθῃ, — ποῖος ξεύρει ἀπὸ ποῖον... εὐεργέτην τοῦ μικροκόσμου, — τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἡραπήθη καὶ ἐγενικεύθη. Παντοῦ ἀκούς μπᾶμ ! μπᾶμ ! μπᾶμ ! Οἱ διαβάται τρομάζουν, ἀλλ' ὅταν βλέπουν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ δυνάμειδος, ἡσυχάζουν καὶ γελοῦν. Καὶ ἀφοῦ ἐξαντλήσουν ὅσον χαρτὶ ἔχουν μαζί

τῶν τὰ παιδιὰ, ρίχνονται εἰς τὰ προγράμματα καὶ εἰς τὰς ρεκλάμας τῶν θεάτρων, καὶ ἡ σὺνίζον ἀπὸ τοὺς τοίχους, ἡ φαρμακία ἀπὸ τὰ τραπεζακία τῶν καφενείων, τῶν λαχαροπλαστείων κτλ. ὅπου κάθε ἀπόγευμα γίνεται διανομή. Οἱ θεατῶναι παραπονοῦνται, διότι τὰ προγράμματα τῶν γίνονται οὕτως ἀνόηστα, πρὶν διαβάσθω ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Ἀλλ' οἱ θεατῶναι εἶνε οἱ μόναι παραπονοῦμενοι κατὰ τοῦ παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐν ἀπὸ τὰ ἀθώωτα.

Προχθές, εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ παραθύρου μου ταρατσαν, ἔδλεπα ἕνα μικρόν, ὁ ὁποῖος ἐπαίξε τράκες. Τὰ δελφάκια του τὸν ἐβοηθοῦσαν, ἐνῶ ἡ μητέρα του καὶ ἡ ὑπέρτετρα παρηκολούθουν τὸ παιγνίδι ἀπὸ μέσα. Ὁ μικρὸς αὐτὸς τὸ ἔχει τελειοποιήσῃ. Κάμνει εἴκοσι, τριάντα, σαράντα χάρτινα χωνιά, τὰ ὁποῖα παρατάσσει μαζί ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς ταρατσας, καὶ λέγει ὅτι εἶνε ἡ πυροβολαρχία του. Ἐπειτα τὰ καταπατεῖ τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἄνευ διακοπῆς, καὶ ἀκούεται πλεόν ἕνα μπᾶμ-μπᾶμ συνεχές. Διότι ἔχει καὶ πολλὴν δεξιότητα, ὥστε σπανίως ἀποτυγχάνει εἰς τὸ πάτημα. Προχθές ἔξαφνα, ἀπὸ σαράντα χωνιά ποῦ εἶχε παρατάξῃ, μόνον δύο ἢ τρία δὲν ἐκρότησαν. Καὶ μερικὰ ἔκαμαν σὰν κανόνια ἀληθινά, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐνεθάρρυνε τὸν μικρὸν πυροβολητὴν νὰ καυχῇ :

— Αὐτὰ εἶνε τοῦ τελειοτέρου συστήματος... Σνάιτερ-Καννέ !

Ἐως πότε θὰ διαρκέσῃ ἡ μόδα τῶν χάρτινων κροτίδων ; Ὅχι πολὺν καιρὸν βέβαια ! Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι ἀπὸ τώρα ἤρχισε νὰ ἐκπύπτῃ. Ὅα ἔλεγε, ὅτι μετὰ τὰς πρῶτας βροχὰς τοῦ φθινοπώρου ἐβράχθησαν τὰ χαρτιά καὶ δὲν χρησιμοποιοῦνται ὅπως τὸ καλοκαίρι... Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ποτὲ ἕνα παιγνίδι δὲν διαρκεῖ πολὺ. Ὁ μικρὸς κόσμος εἶνε ἀψίκορος καὶ ἀγαπᾷ τὴν ποικιλίαν. Σήμερον-αὔριον θὰ ἐλθῇ νέον παιγνίδι νάντικαταστήσῃ τὸ παλαιόν, — ἡ μόδα θάλλῃ — καὶ τότε θὰ σᾶς ξαναγράψω...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ θυμὸς ὁμοιάζει πρὸς τύραννον, ὁ ὁποῖος μᾶς διατάσσει νὰ ἐκβάλλωμεν φωνὰς μεγάλας, νὰ κτυπῶμεν καὶ νὰ κτυπώμεθα. Θέλεις νὰ καταρρίψῃς τὸν τύραννον αὐτὸν ἀπὸ τὸν θρόνον του ; Ὅταν σοῦ δίδῃ τοιαύτας διαταγὰς, μὴ τὸν ὑπακούῃς.

Ὁ Ξέρξης, ὀργισμένος, ἔδρανε τὴν θάλασσαν καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ δρὸς Ἀθῶν γράμματα ἀπειλητικά. Ὁ θυμὸς εἶνε πάθος καὶ φοβερὸν καὶ γελοῖον.

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

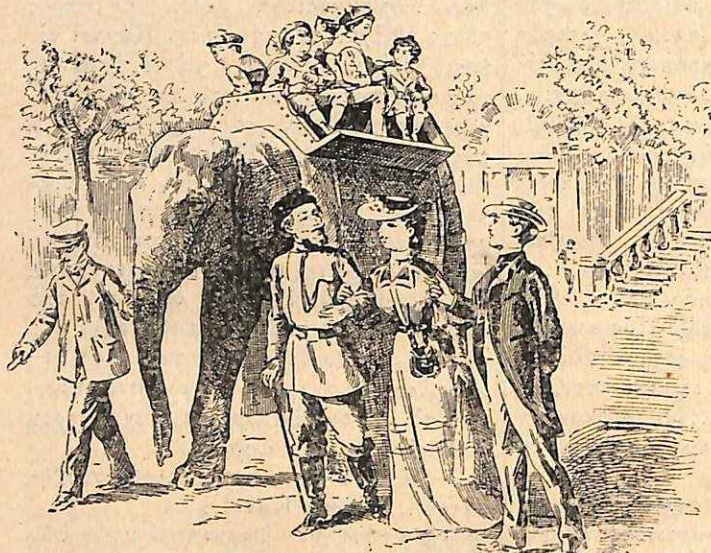
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FORNEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἀντώνης εἶχεν ἀφήσει κάτω τὰ ὑποδήματά του. Τὸ ζήτημα καταντούσε σοβαρὸν, ἀφ' ἧς στιγμῆς δὲν ἤμπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ καὶ ἡ Ἐπιστήμη!

— Τότε λοιπὸν ἐδῶ ὑπάρχει μαγεία! Καί, φοβισμένος, ἐπιστοχώρησε δύο βήματα.

— Ἐλα δὲ νὰ σου ἐξηγήσω τὴ μαγεία, ἀπήντησεν ὁ Αὐγουστός γελῶν ἀκόμη. Κάθε πρωί, ὁ ἐξάδελφός μου Κορπανῶφ, σὰν καλὸς νοικοκύρης, συνειθίζει νὰ ρίχνῃ μιὰ ματιά στὰ ὑποδήματα τῶν κληρονόμων του. Καὶ προ-

«Εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον...» (Σελὶς 361, στ. α').

χθεὲς, ὅμα εἶδε ξεκάρως τὰ ὑποδήματά του Κυρίλλου, κατέθηκε καὶ ἀγόρασε σφυρί καὶ καρφιά. Ἄν ἐξυπνοῦσε πῶς πρωί, θὰ τὸν ἐβλεπε νὰ τὰ καρζώνῃ. Σήμερα πάλι τὰ ἴδια. Δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ καὶ μ' ἐρώτησε. Μὰ γιατί ἐσύ ἐπιμένεις νὰ βγάλῃς καθεμέρα τὰ καρφιά;

— Μὰ δὲ βλέπετε πῶς γλυστρᾷ καὶ πέφτει κάθε ὥρα ὁ Κύρ Λῶς;

— Καὶ νομίζεις πῶς φταῖνε τὰ καρφιά;

— Νομίζω; Εἶμαι βέβαιος!

— Τότε, συνεννοηθῆτε μὲ τὸν ἐξάδελφόν μου. Ἡ καλλιτέρα, ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν κ. Κορπανῶφ νὰ μὴν ξαναφτιάξῃ ὅ,τι χαλάξῃ. Τὰ καταραμένα αὐτὰ ὑποδήματα μοῦ στοιχίζουν ὡς σήμερα δεκαπέντε φράγκα. Ποιὸς ξέρει πόσα θὰ μοῦ στοιχίσουν αὐριο!

— Ἀκού θυμηθῆκατε τὰ ἐξοδα, ὅλη θεία, πρέπει νὰ σᾶς εἰδοποιήσω καὶ γιὰ κάτι ἄλλο.

— Τί τρέχει πάλι;

— Ἡ Ἀναστασία καὶ συλλογίσθη-

κε... Ἐχεῖ τὴν ἰδέαν πῶς ἂν δὲν χάριστε ἀπὸ μιὰ ναυτικὴ φορεσιά καὶ ἐτὰ πέντε ἀγοράκια, θὰ γίνῃ μεγάλο σκάνδαλο... Νὰ φιλοξενήτε, λέει, ἀνθρώπους ἐπὶ σπίτι σας... καὶ μάλιστα Ρώσους συγγενεῖς... καὶ νὰ ἔχετε τὸν τρόπο, δηλαδὴ γρήματα, μ' ἐννοεῖτε... Μοῦφαγε ταῦτα χθὲς τὸ βράδυ. Καὶ σήμερα τὴν πρωί πάλι τὰ ἴδια... Στὸ τέλος μοῦ εἶπε: «Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἔτσι. Ἐγὼ κ' ἐγὼ τὴν φιλοτιμία μου, καὶ δὲ θάρσω ποτὲ τὴν κύριον Αὐγουστο νὰ κάμῃ τέτοια χωριτιά.»

— Ἄ, ἔτσι; ἔκαμεν ὁ Αὐγουστός μετὰ βραχείαν σιγὴν πολὺ καλὰ, θὰ τῆς σκαρώσω μιὰ δουλειὰ τῆς Ἀναστασίας: θὰ τὴν προλάβουμε! Ἄν τὴν ἄφρινα νὰ ψωνίσῃ αὐτὴ, θὰ μοῦ φεγγαν τραχίσια φράγκα τὸ ὀλιγώτερο. Ἐλα, πήγαινε σὺ νὰ μὲ ἀγράψῃς τίς φορεσιὰς καὶ προσπάθησε νὰ βγάλῃς κ' ἀπὸ τὴ μύγα ζῦγκι. Εἶνε, βλέπεις, ἡ ἐποχὴ τῶν οἰκονομῶν.

Ἐγέλασε καὶ προσέθεσε:

— Ἡθελα νὰ ἐβλεπα τί μούτρα θὰ κάμῃ.

— Προφθάνω ἴσως πρὶν τοῦ φαγητοῦ εἶνε δέκα καὶ τέταρτο... ὡς τίς ἐνδεκάμισο πού τρώτε... Τρίχω!

— Καὶ ἐγὼ, συνεπλήρωσεν ὁ Αὐγουστός μελαγχολικῶς, τρέχω πρὸς τὴν καταστροφὴν... καὶ ἀρκετὰ γρήγορα!

Ἐπῆρε τὸ βιβλίον, τὸ ὅποιον ἐζήτη, καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Κορπανῶφ, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπαιξε μὲ τὰ παιδιὰ του εἰς τὸ σαλόνι. Ἐπειτα, χωρὶς κἂν νὰ τῷ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τῶν καρφίων, ἐπανήλθεν ἄθυμος εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐνεκλείσθη.

Εἷχε μεγάλαν ἀνάγκην ὁ πτωχὸς Αὐγουστός τῆς βραχείας αὐτῆς ἀπομονώσεως, διότι καὶ ἄλλη αἰτία ἀνησυχίας προσετί-

θετο τώρα εἰς τὴν τάσῃ του φασαριᾶν. Ἐπιστρέφων πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ σπίτι, εἶχε συναντηθῇ μὲ δύο φίλους του. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ Μάριος Ἀρτίνης, ὁ ὁποῖος συνήθως ἦτο διαχυτικὸς καὶ πλήρης φιλοφρόνων ἐκδηλώσεων, τῷ ἔρριψε τὸν ταχὺν ἐκείνον, τὸν βιαστικὸν χαιρετισμόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ μιᾶν δυσάρεστον συνάντησιν, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του σιωπηλός, σοβαρός, ψυχρός.

Ἀπεναντίας ὁ ἄλλος, ὁ Πέτρος Μεράν, νέος εἰλικρινὴς, εὐθύς, ἐλευθερίστομος καὶ κάπως φίλερις, μὲ τὴν ὁποῖον ὁ Αὐγουστός ἤρχετο συχνὰ εἰς ῥήξεις, μολοντί κατὰ βάθος τῷ ἀπέδιδε δίκαιον, αὐτὸς λοιπὸν ὁ Μεράν ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν πρῶτον κ' ἐπλησίασε τὸν Δυμποῦν λέγων:

— Ἄ, τί εὐτυχὲς συνάντησις! Δὲν τὸ ἤλπιζα πλέον.

Ἐπειτα, ἐνῶ ἡ κυρία Κορπανῶφ ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της, διὰ νὰρίσῃ ἐλεύθερον τὸν Αὐγουστον νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν φίλον του, ὁ Μεράν, ἀφίων κάτω τὴν βαλίτζαν πού ἐκατοῦσεν, ἐπεκύρωσε τὴν φράσιν του διὰ θερμότητος χειραψίας καὶ προσέθεσεν:

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃς τουλάχιστον τὸ Πανεπιστήμιον!.. Ὅθ' ἐξακολουθήσῃς... μπορεῖς;.. πρέπει!.. Εὐερεῖς πόσον ὁ πατέρας μου καὶ ἐγὼ σοῦ εἰμεθα ἀρσισυμμένοι... Ἀδύνατον ὅμως νὰ συνομιλήσωμε ἔς αὐτὸ τὸ πεζοδρόμιον, μὲ τὸσον κόσμον... Ἐλα καλλιτέρα ἐπὶ σπίτι... Σε παρακαλῶ πολὺ... Ὅθ' σκεφθοῦμε καὶ θὰ βροῦμε κανένα τρόπο... Ἐχεῖς ξένους, βλέπω, ἐπὶ σπίτι;

— Ναι! αὐτοὶ μὲ κρατοῦν ἀκόμη ἐπὶ Παρίσι.

— Καλὰ λοιπὸν, ἀφοῦ φύγουν οἱ ξένοι σου.

Ὁ Αὐγουστός ὑπεσχέθη, ἀλλὰ μὲ τὸ βλέμμα καὶ μὲ τὸν νοῦν ἄλλου. Ὁ Κυρίλλος, οἱ ἀστακοί, ὅλη ἡ φυλὴ τῶν Κορπανῶφ, τὸν ἀπὸσχόλουν τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Εὐρίσκετο ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς φιλονεικίας του μὲ τὸν ἀστακοπῶλην, καὶ τὸ πρόσωπόν του πρέπει νὰ ἦτο ἡλλωμένον.

Τοῦτο ὅμως ἐξηγοῦσε τὴν ἀναφώνησιν τοῦ Πέτρου Μεράν; Ἄ, ὡς, ὡς εἶνε λοιπὸν γεγονός;

«Καλὰ ψωνίζει ὁ Κύρ-Λῶς, ἔ;.. (Σ. 353, στ. α').»

— Ναι, ναι, εἶχεν ἀποκριθῇ ὁ Αὐγουστός, νομίσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς ὑποσχέσεώς του νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἰδῇ, πρὸ τῆς ἀναχώρησέος του διὰ τὸ Μπουρμποναί.

Τὴν σκηνὴν αὐτὴν ἀνεπόλει τώρα, καὶ ἐσυλλογίζετο ὅτι δὲν τὴν εἶχεν ἐννοήσῃ.

Καὶ πρῶτον, διατί ὁ Μάριος Ἀρτίνης δὲν τὸν ἐπλησίασε; Τῷ εἶχε κάμῃ τίποτε πού νὰ τὸν ψυχρᾷ; Ὁχι, τίποτε... Ὅσον καὶ ἂν προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ, ὁ Αὐγουστός δὲν εὗρεκε τὸ παραμικρόν.

Ὅσον διὰ τὸν Πέτρον Μεράν, διὰ τοῦ παραδόξου ἀλλὰ συνήθους ἐκείνου φαινομένου, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ μνήμη μας συγκρατεῖ, οὕτως εἶπεῖν ἀνεπαίσθητως, μερικὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας δὲν μανθάνομεν ὅτι τὰς εἶδαμεν παρὰ μόνον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μᾶς τὰς ἀναπαριστάνει, — ὁ Αὐγουστός ἐνθυμήθη ἑξαφνα, ὅτι ἐνῶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις «Εἶνε λοιπὸν γεγονός», ὁ φίλος του εἶχεν ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν φωνὴν συγκεινημένην. Πόθεν αὐτὴ ἡ συγκίνησις; Καὶ τί ἐσήμαιναν αἱ ἀνήσυχοι ἐρωτήσεις του περὶ τῆς ἐξακολουθήσεως τῶν σπουδῶν του;

Αὐτὰ ὅλα ἦσαν πολὺ ὑποπτα, πολὺ σκοτεινά. Καὶ ὁ Αὐγουστός καταληφθεὶς ἀπὸ ἀρίστον φόβον, ὑπεσχέθη νὰ τὰ διαφωτίσῃ χωρὶς ἀναβολήν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀντώνης ἐπίστρεψε μ' ἓνα πελώριο δέμα, θριαμβευτικῶς.

— Τὰ ἐκατάφερα μόνον μ' ἐκατὶν ἑβδομήντα φράγκα, κύριε! Τίποτε, ψέματα;

— Βέβαια, τίποτε! ἀπήντησεν ὁ Αὐγουστός. Μερικὰ τέτοια ψώνια ἀκόμη, καὶ ἐξοφλῶ!..

Ἐν τούτοις ἐπανεῦρε τὴν εὐθυμίαν του μὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦ δέματος. Πρὶν ἀναγγεῖλῃ τὸ πρόγευμα, ὁ Ἀντώνης ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πλῶσῃ τὰς πέντε στολὰς μίαν-μίαν εἰς τὰς πέντε καρέκλας τῶν μικρῶν Κορπανῶφ. Ἡ δὲ Ἀναστασία δὲν ἤξευρεν ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ θυμώσῃ, ὅταν ὁ ὑπηρέτης τὴν ἔκραξε διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὰ ψώνια του.

Εἰς τὸ τραπέζι, τὰ παιδιὰ δὲν ἤμπορουν νὰ κρατήσουν τὴν χαρὰν των.

Τὸ δὲ ἀπόγευμα, ἔλαβαν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπιδείξουν τὰς στολὰς των εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, πρῶτα μὲσα εἰς τὸ ἀμαξάκι, τὸ συρόμενον ἀπὸ τράγους, καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῆς ράχως τῶν ἀγαθῶν ἐλεφάντων. Εἰς τὸν γυρισμόν, ἐκάθονταν πρὸ τοῦ θεάτρου τῶν Νευροσπάτων, εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία. Αὐτὰ ὅλα ἐστοίχισαν εἰς τὸν Αὐγουστον εἴκοσι φράγκα, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ δειλινίσματος εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

— Αὐριο, ἐσχέθη ὁ Αὐγουστός, πρέπει νὰ ἐπινοήσω καμμίαν διασκέδα-σιν πολὺ οἰκονομικὴν διαφορετικὰ τὰ λεπτὰ δὲν θὰ μοῦ εὐθάρουν ὡς τὴν ἡμέραν πού θὰ φύγουν.

Τὴν ἐπομένην, τὸ ἑσπέρας, πιστὸς εἰς τὸ καθήκον του ὁ Ἀντώνης, περιέγραψεν ὡς ἑξῆς τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβε τὴν μεθεπομένην ὁ κύριος Δυμποῦν:

«Κύριε,

«Με συγχωρεῖτε πού δὲν σᾶς γράφω πολλὰ, διότι ἀρχισα κ' ἐγὼ νὰ κουράζωμαι. Μόλις ἀναβῶ εἰς τὴν κάμαρά μου, καὶ μόλις καθήσω, εὐθὺς μὲ παίρνει ὁ ὕπνος. Δυὸ φορὲς μοῦ συνέβη αὐτὸ ἀπέψε, καὶ ἀκόμη δὲν ἔγραψα οὐτε πέντε γραμμῆς.

«Ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν πῶς ὁ κ. Αὐγουστός καὶ οἱ ἐξάδελφοί του ἐπέρασαν σήμερα τὸ ἀπόγευμά των. Ἐψάρεψαν ἐπὶ Σηκουάνα! Δηλαδή, ὁ κύριος Κορπανῶφ κοιμήθηκε, ἡ κυρία ἐδιδάσσε, καὶ ὁ κύριος Αὐγουστός ἔπιασε τρία μικρὰ ψαράκια. Ὅσο γιὰ τὰ παιδιὰ, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ προτιμοῦσαν νὰ ἦταν κάπου ἄλλου. Τὰ πέντε μεγαλιέτρα διεσκέδασαν μὲ τὸ νὰ ρίχνουν πετραδάκια ἐπὶ τὸ νερὸ καὶ νὰ βλέπουν τὰ βαποράκια πού περνοῦσαν» ὁ μικρότερος...»

— Πῶς νὰ ἔπεσε σήμερα; διέκοψεν ἡ Ἐδὶθ' ἐπὶ ποτάμι βέβαια.

Ὁ κύριος Δυμποῦν ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν κατόπιν γραμμῶν.

— Ὁχι ἐπὶ ποτάμι, τὸ διαβολάκι. Νὰ, πάρε καὶ διάβαζε δυνατὰ.

Ἡ Ἐδὶθ' ἐπῆρε τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τὰ χεῖρά τοῦ πατέρα της καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἤμπορουν ἀπὸ τὰ γέλια...

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ πολυπαθὴς Κυρίλλος ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι μέσα σ' ἓνα μαστέλλο γεμάτο πύσσαν. Ἐπίσσανον μίαν βάρκαν, καὶ ἐπλησίασε νὰ ἰδῇ, μὲ τὰ χεράκια εἰς τὰς τσέπες, μὲ τὴ μύτη

ψηλά, ὅπως πάντοτε. Καὶ μολοντί δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἓνα καρφί εἰς τὸ ὑποδήματά του, διότι ὁ Ἀντώνης καὶ ὁ κύριος Κορπανῶφ συνεννοήθησαν ἐπιτέλους καὶ συνεφώνησαν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὁ μικρὸς ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, προσκλῶσας εἰς τὸ μαστέλλον, τὸ ὅποιον δὲν εἶδεν ἐμπρός του.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐτελείονε μὲ γραμμὰς ἀμόρφους ἀντὶ ὑπογραφῆς.

— Ὁ Ἀντώνης θὰ κοιμήθηκε καὶ τρίτη φορὰ, παρετήρησεν ἡ Ἐδὶθ.

— Ἐτσι φαίνεται. Ὁ Αὐγουστός τὴν ἐξέκαμε... καὶ ὁ κακόμοιρος δὲν εἶνε πιά νέος.

«Ὁ Κυρίλλος ἔπεσε μέσα σ' ἓνα μαστέλλο μὲ πύσσαν...» (Σ. 361)

— Ὁ, μπαμπά, παρεκάλεσεν ἡ Ἐδὶθ, ἡ ὁποία ἐγελοῦσεν ἀκόμη, ἄς γυρίσωμε στὸ Παρίσι γιὰ λίγες ἡμέρες. Θὰ εἶνε τίσφ διασκεδαστικοὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ Κορπανῶφ!.. Δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτὲ ἂν φύγουν χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῶ, πάντων τὸ μικρὸ Κυρίλλο.

— Ἀφίσε νὰ περάσουν ἀκόμη δυὸ-τρεῖς μέρες, καὶ βλέπουμε.

Ἐπειτα, μὲ μειδίαμα ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον εἰρωνικόν:

— Ἀλήθεια, θυμῆθηκα τώρα, ὅτι ἔχουμε νὰ κανονίσωμε μεταξὺ μας ἓνα

λογαριασμόν. Ἦλθε σήμερα ὁ μάστορς κ' ἐζήτησε νὰ πληρωθῇ γιὰ τὴν στέγη.

— Πόσα, πόσα; ἤρωτησε ζωηρῶς ἡ νεάνις, διότι ἡ ἐπισκευασθεῖσα στέγη ἀνῆκεν εἰς τὸ κτήμα της, ἐπομένως ἡ δαπάνη ἐπεβάρυνεν αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

— Τετρακόσια πέντε φράγκα.

— ὦ, θὰ ξεπαρδιασθῶ!

— Ἐνθυμῆσαι τὰς συμφωνίας μας;

— Ναί, ναί! οὔτε λεπτὸ χρέος, κα- νένα δάνειον, καὶ νὰ πληρώω ὅλα τὰ ἐξόδα ἐγώ.

Ὁμιλοῦσα ὁλονέν, ἐκύτταξε τὴν πα- τέρα της καὶ ἀπορούσε διατὶ τὸ πρόσω- πόν του ἐξέφραζε τόσην εὐχαρίστησιν.

— Ἀλήθεια, τὸν ἤρωτησε, ἀποκοι- εῖσαι νὰ μοῦ δανείσης αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Ἀπολύτως.

Ἀνέβη καὶ ἔφερε τὸ πορτοφόλι της, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποῦ ἐκένωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ κύριος Δυμποῦ ἐξεχώρισε τὰ τετρακόσια πέντε φράγκα, μὲ τὰ ὅποια θὰ πληρώσει τὸν λογαρια- σμὸν τῆς στέγης, καὶ ἀπόθησε μὲ τὴν χεῖρα τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὅποια ἐ- μείναν.

— Αὐτὰ δὲν μοῦ φθάνουν οὔτε γιὰ δυὸ ζευγάρια γάντια, παρετήρησεν ἡ Ἐδίθ, βλέπουσα τὸ ἰσχνὸν ὑπόλοιπον.

— Ἐχεις καὶ γάντια, καὶ ἀπ' ὅλα...

— Καὶ ἂν χρειασθῇ νὰ κάμω ἑλεμ- οσύνην;

— Ἀναλαμβάνω τὰ φιλανθρωπικά σου ἐξόδα. Ἐχεις ἀπερίοιστον πίστω- σιν εἰς τὸ πορτοφόλι μου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Εἶσαι εὐχαριστη- μένη;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις σκε- πτικῶς.

Καὶ ἐξαφνα, ἐννοήσασα τί συμβαίνει:

— ὦ, μπαμπά, ἀνέκραξεν ἀηληπι- σμένη, αὐτὸ εἶνε μακχιαδελικόν! Ὁ Αὐγουστος βασιζέται εἰς τὴν βοήθειάν μου, εἶμαι βεβαία.

Καί, σχεδὸν θυμωμένη:

— Δόσε μου πίσω τὰ λεπτὰ μου, ἀ- ναλαμβάνω νὰ καταφέρω τὸ μάστορ ἢ νὰ με περιμένῃ...

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κάμνωμεν νὰ περιμένουν ἐκείνους ποὺ ζοῦν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δυμποῦ σοβαρὸς.

Ἐπειτα, γελῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὑ- ποχωρῇ:

— Τώρα, εἶπε, ποῦ ἐξεφαλίσθη κατὰ τῆς ἀδυναμίας σου πρὸς τὸν Αὐ- γουστον, ἂν ἡ ἀπάντησις, ποῦ περι- μένω ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν μ' εὐχαρίστησιν, θὰ πᾶμε στὸ Παρίσι, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Σὺ λοιπὸν ἐζήτησες τὸ λογαρια- σμὸν τῆς στέγης;

— Διάβολε!

— Ὁρισμένως εἶσαι ἀμείλικτος! ἐ- στέναξεν ἡ Ἐδίθ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

Εἶχε δίκαιον ὁ φιλόσοφος Ἀντισθέ- νης λέγων, ὅτι ἐξ ἴσου συμφέρον εἶνε εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἔχη καὶ εἰλικρινεῖς φίλους καὶ ἀσπίνδους ἐχθρούς· διότι οἱ μὲν φίλοι σωφρονίζουν τοὺς παρεκτρέ- πομένους φίλους διὰ τῶν συμβουλῶν των, οἱ δὲ ἐχθροὶ διὰ τῶν κακολογιῶν των. Μάλιστα δὲ τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῶν ἐχθρῶν μας δυνάμεθα μᾶλλον νὰ τὴν ἀ- κοῦσωμεν ἢ ἐκ τῶν φίλων· διότι οἱ μὲν φίλοι, φοβούμενοι μὴ μᾶς δυσχερεστήσουν, παρασιωποῦν τὰ ἐλαττώματά μας ἢ τὰ σμικρύνουν, ἐνῶ ὁ ἐχθρὸς τὰ διακηρύτ- τει μεγάλη τῇ φωνῇ. Τὴν φωνὴν του μετὰ προσοχῆς ἐρεῖλομεν νὰ ἀκούωμεν, ἀποβλέποντες εἰς τὰ πράγματα διὰ τὰ ὅποια μᾶς κακολογεῖ, καὶ ὅχι εἰς τὴν πρὸς μᾶς διάθεσιν του.

Ἐνα Θεσσαλὸν διενεώθη ἐχθρὸς του νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐπιτεθεὶς κατ' αὐτοῦ μὲ μάγαιραν εἰς τὴν χεῖρα, τὸν ἐπλή- γωσεν εἰς μέρος τοῦ σώματος, εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχεν ἀπόστημα. Τὸ ἀπόστη- μα ἠνοίχθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐγένεν ὑ- γιής, καὶ νὰ ὑπέστη ἱατρικὴν ἐγχείρη- σιν· καθὼς λοιπὸν συνέβη εἰς τὸν Θεσ- σαλὸν ἐκεῖνον, νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ ἐχ- θροῦ του, τοιοῦτοτρόπως μία κακολο- γία τοῦ ἐχθροῦ μας λεγομένη ἐκ μίσους, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μᾶς βλάψῃ, μᾶς κα- ταδεικνύει ἐλαττώματι τῆς ψυχῆς μας, τὸ ὅποιον ἢ δὲν γνωρίζομεν ἢ παραμε- λούμεν, καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἐξάλειψίν του. Πολλοὶ ὅμως ὅταν κατηγοροῦνται, δὲν ἐξετάζουν ἐὰν ἔχουν τὴν προσαπτο- μένην εἰς αὐτοὺς κακίαν, ἀλλ' ἀνι- χνεύουν τί ἐλαττωμα ἔχει ὁ ἐχθρὸς διὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ αὐτόν. Τοῦτο εἶνε ἀνόητον, διότι, ὅπως σπεύδομεν νὰ ἐξαλείψωμεν ἀπὸ τὰ φορέματά μας κηλίδας, καὶ τὰ ὅποια μᾶς ὑπέδειξε τις, οὕτω καὶ πολλὸν περισσότερον ὀφείλομεν νὰ ἐξαλείψωμεν τῆς ψυχῆς μας τὰς κη- λίδας. Ἐὰν ὅμως συμβῇ ὥστε νὰ μὴ ἔ- χωμεν τὸ προσαπτόμενον ὑπὸ τοῦ ἐχ- θροῦ μας ἐλαττωμα, τότε ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁ- ποίαν ὁ ἐχθρὸς μας ἐξεστόμενεν ἐναν- τίον μας τοιαύτην κατηγορίαν, καὶ νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν μας νὰ μὴ περιπίπτωμεν εἰς ἀμαρτήματα ὅμοια ἢ συγγενῆ πρὸς τὸ ἐπιρριφθὲν καθ' ἡμῶν. Διότι πολλοὶ ἐκ τοιούτων λόγων κατη- γορήθησαν ἀδίκως. Ρωμαῖα δέσποινα κατηγορήθη ὡς ἄσεμνος, διότι ἦτο ἐλευ- θέρα εἰς τοὺς λόγους της. Καὶ ὅμως ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἀθώα. Ὁ Θεμιστοκλῆς κατηγορήθη ἀδίκως ὡς προδότης, διότι εἶχεν ἀλληλογραφίαν μετὰ τ.υ. προδό- του Παυσανίου.

Ἐγκράτειαν γλώσσης, ἢ ὅποια εἶνε μέγα πλεονέκτημα, — τὸ νὰ εἴμεθα δη- λαδὴ κύριοι τῆς γλώσσης μας, νὰ μὴ ἐκφεύγουν ἐκ τοῦ στόματός μας λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας τὸ λογικὸν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἐκστομίσωμεν, — ἐγκρά- τειαν γλώσσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἐὰν δὲν ἀσκηθῶμεν νὰ καταστέλλωμεν τὸ κακίστον τῶν πα- θῶν μας, ὅποιον εἶνε ἡ ὀργή. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν μεγάλως ὁ ἐχθρὸς μᾶς ὠφελεῖ. Μᾶς κακολογεῖ ἐκεῖνος, μᾶς ὀβριζει, μᾶς λοιδορεῖ; Ἡμεῖς ἄς σιω- πώμεν, ἄς τὸν ἀνεχώμεθα· διότι, ἐὰν συνηθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν ἐχθρὸν κα- κολογοῦντα, τότε εὐκολώτατα θὰ ὑπο- μένωμεν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς γυναι- κός μας, καὶ τῶν φίλων μας καὶ τῶν συγγενῶν μας τοὺς λόγους τοὺς πικρούς· τότε καὶ αὐτὰ τὰ ραπίσματα τῶν γο- νέων μας θὰ ἀνεχώμεθα ἄνευ θυμοῦ καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ Σωκράτης ὑπέμενε τὴν γυναικᾶ του Ξανθίππην, ἢ ὅποια εὐκόλως ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο, δια- νοούμενος ὅτι, ἂν συνηθίσῃ ἐκείνη νὰ ὑπομένῃ, εὐκόλως τότε θὰ ὑπομένη καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν βαναυσότητα.

Ἄλλ' εἶνε πολλὸ προτιμότερον νὰ γυ- μναζώμεθα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὰς ὑβρεῖς καὶ τὰς κατηγορίας.

(Κατὰ τὸν ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ)

Ἐπειτα, γελῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὑ- ποχωρῇ:

— Τώρα, εἶπε, ποῦ ἐξεφαλίσθη κατὰ τῆς ἀδυναμίας σου πρὸς τὸν Αὐ- γουστον, ἂν ἡ ἀπάντησις, ποῦ περι- μένω ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν μ' εὐχαρίστησιν, θὰ πᾶμε στὸ Παρίσι, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Σὺ λοιπὸν ἐζήτησες τὸ λογαρια- σμὸν τῆς στέγης;

— Διάβολε!

— Ὁρισμένως εἶσαι ἀμείλικτος! ἐ- στέναξεν ἡ Ἐδίθ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπειτα, γελῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὑ- ποχωρῇ:

— Τώρα, εἶπε, ποῦ ἐξεφαλίσθη κατὰ τῆς ἀδυναμίας σου πρὸς τὸν Αὐ- γουστον, ἂν ἡ ἀπάντησις, ποῦ περι- μένω ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν μ' εὐχαρίστησιν, θὰ πᾶμε στὸ Παρίσι, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Σὺ λοιπὸν ἐζήτησες τὸ λογαρια- σμὸν τῆς στέγης;

— Διάβολε!

— Ὁρισμένως εἶσαι ἀμείλικτος! ἐ- στέναξεν ἡ Ἐδίθ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπειτα, γελῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὑ- ποχωρῇ:

— Τώρα, εἶπε, ποῦ ἐξεφαλίσθη κατὰ τῆς ἀδυναμίας σου πρὸς τὸν Αὐ- γουστον, ἂν ἡ ἀπάντησις, ποῦ περι- μένω ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν μ' εὐχαρίστησιν, θὰ πᾶμε στὸ Παρίσι, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Σὺ λοιπὸν ἐζήτησες τὸ λογαρια- σμὸν τῆς στέγης;

— Διάβολε!

— Ὁρισμένως εἶσαι ἀμείλικτος! ἐ- στέναξεν ἡ Ἐδίθ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

(18ε φυλλάδιον 13^{ον}, σελ. 110)

Ἀπὸ τοὺς εἰκοσι νεαροὺς ἐρασιτέχνας, οἱ ὅποιοι ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον, μόνον οἱ ὀκτὼ ἔστειλαν ἔργα ἀξία λόγου.

Ὁ Λοΐζας Ἀπόλλων ἔχει καλαισθησίαν, ἀλλὰ δὲν ἔχει μηχανήν. Εὐρεῖ ποῦ νὰ στή- σῃ τὸν φακόν του. Ἄλλ' ὁ φακὸς δὲν τὸν ὑ- πηρετεῖ καλᾶ. «Ἡ μεταφορὰ τῆς σταφίδος εἰς τὸ ἄλφιον» — «Ἡ βύσση τοῦ χωριοῦ» — καὶ «Ὁ μικρὸς γαλακτοπώλης» (γιδᾶς), εἶνε πολὺ εὐμορφα θέματα, ἀλλ' ἀσχημα ἐκτε- λεσμένα. Τὰ πρόσωπα σκοτεινὰ, αἱ λεπτο- μέρειαι δυσδιάκριτοι. Κρίμα!

Τὰ ἴδια εἰμπορῶ νὰ εἴπω καὶ διὰ τὰς τρεῖς φωτογραφίας τοῦ Πατριώτου τοῦ Ὀ- μῆρου. Μολοντὶ τὰς ἔστειλεν εἰς διπλοῦν τύπωμα, μὲ διαφορετικὰ χρώματα, δὲν ἡμ- πόρουν νὰ ποφύγῃ τὸ σκότος καὶ τὴν ἀσά- φειαν. Μόνον «Ὁ Κίττος τοῦ μικροῦ μου ἐ- ξαδέλφου», — τὸ ἀρνάκι ποῦ βόσκει, ἐνῶ τὸ τραβᾷ ἑνας μικρὸς, — διακρίνεται κάπως κα- θαρώτερα, ἀλλ' εἰς πολλὰ μέρη ἡ πλάκα ἔ- χει πάρῃ φῶς, καὶ αἱ κηλίδες κατὰ τρέφουν τὸ τόσο εὐμορφον ἔργον.

Ὁ Μικρὸς Λόρδος ἔστειλεν ἐπίσης τρεῖς φωτογραφίας: «Ὁμιλος γυναικῶν μετὰ τὴν λειτουργίαν» — «Παῖδια ποδοσφαιρίζοντα παρὰ τὸ ὄρηον», — «Ἡ Ἀγορὰ τῆς Αἰγίνης». Ὁ φακὸς του εἶνε καλὸς, αἱ λεπτομέρειαι δια- κρίνονται, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ παιδία ποῦ παίζουν ποῦτ-μπῶλ. Ἀλλὰ τὰ θέματα δὲν ἔχουν τίποτε τὸ χαρακτηριστι- κόν, οὐτε διακρίνεται ἐξαιρετικῶς καλαισθησί- α τὰ συμπλέγματα, τὰ ὅποια ἄλλως τε εἶνε καὶ μηροσκοπικά.

Ὁ Δάττης τῆς Πατρίδος ἔστειλεν: «Ἀ- ρίς ἀνεγερθεῖσα ἐπὶ τῇ ἐπιτείῳ τοῦ Συντάγ- ματος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ» (ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε σκηνὴ τοῦ δρόμου, ὥστε ἀποκλείεται) «Ἐμ- πορικὴ Πανήγυρις εἰς χωρίον τῆς Ἀνω Αἰγύ- πτου», — «Ἀραβικὸν Καφενεῖον», — καὶ «Ἐκ- δρομὴ διὰ τοῦ Νείλου». Καὶ τὰ τελευταῖον, ὡς θαλασσογραφία ἀποκλείεται. Ἀπὸ τὰς τέσσαρας λοιπὸν φωτογραφίας μένουσι αἱ δύο, μέτρια ὡς θέμα, ἀρκετὰ καλὰ ὡς ἐκ- τέλεσις, καὶ ἀναντρητῶς ἀνώτεροι τῶν προηγούμενων.

Τὸ Δάκρυ Ὑποδούλου Ἑλλήνος ἔστειλεν ἑνα Παγοπώλην, ἑνα Ἐφημεριδοπώλην (ὁ ὁ- ποῖος μάλιστα κρατεῖ καὶ τὴν Διάπλασιν) ἑνα Περιβόλῳ, ἑνα Ἀχθοφόρον, καὶ ἑνα Καφετεῖαν. Πολὺ καλὰι φωτογραφίαι. Νο- μίζω ὅμως ὅτι ἐγιναν μὲ πᾶσαν καὶ κατόπι προπαρασκευῆς. Ἐξαφνα, ὁ Ἐφημεριδοπώ- λης, πῶς κρατεῖ Διάπλασιν, ἀφοῦ Διάπλασις δὲν πωλεῖται εἰς τοὺς δρόμους; Λεῖπει λοι- τὸν ἢ φυσικότης, καὶ αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον λάττωμα. Αἱ σκηναὶ εἶνε ὠραῖαι, ὅταν ἀμβάνωνται ἀπ' εὐθείας καὶ ἐξ ἀπροόπτου κ τοῦ φυσικοῦ. Προετοιμάζονται κάποτε, ἢν ἀλήθεια, ἀλλὰ τότε χρειαζέται πολὺ μεγάλη τέχνη καὶ προσοχή, διὰ νὰ εἶνε πᾶ- λιν ὠραῖαι ὡς αἱ φυσικαί.

Μία θαλασσογραφία τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Μία ἄλλη ἡμιθα- λασσογραφία «Εἰσόδος εἰς τὸν Λιμένα» μᾶς ἐνδιαφέρει... κατὰ τὸ ἥμισυ. Καὶ μένει μόνον ἡ τρίτη φωτογραφία «Οἱ Ἐφῆδροι τοῦ 1908». Εἶνε πολὺ καλὴ, πραγματικῶς. Τὴν ἔδωσα νὰ γίνῃ ταυτογραφία, διὰ νὰ τὴν δημοσιεύ- σω. Ἄν εἰς τὴν μεταφορὰν διατηρηθῶν αἱ λεπτομέρειαι, θὰ εἶεν ἀρέσθαι πολὺ. Προπᾶ- ντων εἶνε καλὰ «παρμένη», ἔχει τελείαν προοπτικὴν καὶ εἶνε καθαροτάτη.

Ὁ φακὸς τῆς Φωτοσυνάσεως εἶνε πολὺ

δυνατὸς καὶ ἀποδίδει τάντικείμενα θαυμα- σίως. Αἱ πέντε φωτογραφίαι ποῦ μοῦ ἔστει- λεν εἶνε αἱ ἑξῆς: «Ὁραία Πορτοκάλια!» (Μανιάδες), — «Ὁ Γέρον-Τοῦλινγας», — «Ὁ Σκουπᾶς» (πωλητὴς σκουπῶν) — «Χωρικαὶ Κερκῦρας» — καὶ «Χωριατὸπουλα πρῶτην φο- ρὰν φωτογραφούμενα». Εἶνε ἀπὸ τὰς ὠραι- οτέραις τοῦ Διαγωνισμοῦ ὑφ' ὅδας τὰς ἐπόψεις.

Ἐπὶ τῇ φωτογραφίᾳ τῆς Κερκῦρας, ὁ ὅποιος, ἐκτὸς μιᾶς θαλασσογραφίας ἀπο- κλειομένης, μοῦ ἔστειλε πέντε φωτογραφίας μὲ θέματα Αἰγυπτιακά (διότι ἐρασιτέχνης μας μένει εἰς τὸ Κάϊρον): «Αραβικὸς Γά- μος», — «Αραβικὴ Οἰκογένεια ἐπὶ καμήλου», — «Αραβὶναι μὲ τὰς σάινας των», — «Αρα- βικὴ κηδέια», — «Αραβὸδοκιμοστής», — «Α- ραβικὴ Ἀγορὰ». Καὶ τὰ θέματα χαρακτη- ριστικά, καὶ ἡ ἐκτέλεσις ὠραιότατη. Αἱ καλλιτέραι φωτογραφίαι τοῦ Διαγωνισμοῦ μας. Κρίμα μόνον ποῦ ἔτυχε νὰ εἶνε ξενικαί. Ἀλλὰ, τί νὰ κάμωμεν, ἀφοῦ ὁ Δοῦξ τῆς Κε- φαλληνίας δὲν ζῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα;

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοῦξ τῆς Κε- φαλληνίας [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φωτοσυνά- σεις [18Ε]. — Στρατηλάτης τῆς Ἀσίας [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δάκρυ Ὑπο- δούλου Ἑλλήνος [10Ε]. — Δάττης τῆς Πα- τρίδος [8Ε]. — Μικρὸς Λόρδος [6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πατριώτης τοῦ Ὀμήρου [5Ε]. — Λοΐζας Ἀπόλλων [4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκα- στον): Βόρειον Σέλας. — Γέφυρα τοῦ Νείλου. — Ἀνδία Αἰθῶς. — Μικρὸς Βοσκός.

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον ἀρχίζει ἡ δη- μοσίευσις τῶν καλλιτέρων φωτογραφιῶν τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦτου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΘΥΜΟΤΕΡΟΥΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΟΥ

Μετὰ δύο ἀκόμη μῆνας, Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον, λίγῃ τοῦ 31ου ἔτος μας καὶ συγ- χρόνως λίγῃ ἡ συνδρομὴ τῶν ἐγγεγραμμέ- νων μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.

Ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου, θὰ κάμω κατὰ τὸ σῆμα τὴν Πρόσκλησιν μου πρὸς ἀνα- νέμωσιν τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ ἔτος 1910, καὶ θὰ στείλω πρὸς ὅλους τὸ σχετικὸν Δελτίον Ἐγγραφῆς.

Οἱ προθυμότεροι ὅμως καὶ αἱ προθυμότε- ραι ἐκ τῶν φίλων μου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένουν τὴν τυπικὴν αὐτὴν Πρόσκλησιν καὶ τὸ τυπικὸν Δελτίον. Οἱ ἄλλοι τῆς ἐγγρα- φῆς θὰ μένουν οἱ ἴδιοι, — 8 δραχ. τὸ ἔτος διὰ τὸ ἐσωτερικόν, 10 φρ. διὰ τὸ ἐξωτερι- κόν, ἐξαμηνία δὲ καὶ τριμηνία ὅπως μέχρι τοῦδε. Ὅσον διὰ τὸ νέον Λαχεῖον τῶν Δώ- ρων καὶ τὰς καινοτομίας ἐν γένει τοῦ 1910, αὐτὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη καὶ νὰ τὰ ἐσθρῇ κα- νεὶς διὰ νὰ νῆανυσῃ τὴν συνδρομὴν του. Οἱ φίλοι μου ἐπομένως, ὅσοι μοῦ ἔχουν ἰδιαί- τεραν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην καὶ ὅσοι εὐκολύνονται εἰς χρήματα, εἰμπορὸν νὰ μοῦ στείλουν τὴν συνδρομὴν των ἀμέσως ἀπὸ τώρα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ προθυμότεροι θὰ μοῦ κάμουν δύο μεγάλα καλὰ. Πρῶτον: θὰ μοῦ διευκολύνουν τὴν τόσο ἐπιπόνον ἐρ- γασίαν τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, διότι ὅταν ἀρχίσουν ἀπὸ τώρα λίγοι-λίγοι νὰ νῆανυσουν, δὲν θὰ ἐπέλθῃ μεγάλη συσφύ- ρεσις ἐγγραφῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Δεύτερον, ἐπειδὴ αὐτοὺς τοὺς τελευταίους

μῆνας αἱ ἐγγραφαὶ νέων συνδρομητῶν εἶνε σπάνιαι (διότι οἱ περισσότεροι τώρα περιμέ- νουν τὸ νέον ἔτος) καὶ συνεπῶς αἱ εἰσπράξεις μου ὀλίγαι, ὅσοι θᾶνανέωσιν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν των θὰ μοῦ κάμουν σπουδαῖαν εὐκολίαν, ἐνισχύοντες κατὰ τὴν ἀγὼνον ἐπο- χὴν τὸ Ταμεῖόν μου, τὸ ὅποιον πάντοτε πρέ- πει νὰ ἔχῃ χρήματα, διότι πάντοτε ἡ ἐκδο- σὶς τοῦ περιδικικοῦ μας ἀπαιτεῖ δαπάνας ὑ- περὸς τῆς.

Ἐλπίζω λοιπὸν, ὅτι οἱ προθυμότεροι θὰ σπεύσουν.

Ὁ φίλος μου Γεώργιος Εὐν. Ζαλονώστας δὲν εἶχε πρόχειρον ἄλλην φωτογραφίαν, καὶ μοῦ ἔστειλε μίαν... ἀποκρηάτικην. Διὰ τοῦτο τὸν εἶδατε εἰς τὸ Σύμπλεγμα τοῦ προηγού- μένου φύλλου μακαρυμένου, μὲ περροῦκαν καὶ μὲ τρικαντὸ. Εἶνε ὅμως χαριτωμένος μὲ αὐτὴν τὴν στολὴν!

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, Παγω- μένε Ἐβρε, φωτογραφίαν σου ὅμως εἶνε πε- ριττὸν νὰ μοῦ στείλῃς, — πρὸς τὸ παρόν, — διό- τι μόνον οἱ τυχόντες Ἀ' Βραβεῖου χαίρουν τὸ δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνης των. Σοῦ εὐχομαι λοιπὸν νὰ τὸ ἀποκτήσῃς καὶ σὺ γρήγορα.

Εὐχαρίστως θὰ διαβάσω τὰς μεταφράσεις σου, Πλοίαρχε Νέμε. Ἐχεις δίκαιον, ἀπο- τυγχάνομεν καμμίαν φοράν εἰς τὰ εὐκόλα πρά- γματα, ἀκριβῶς διότι μᾶς ἐνθαρρύνει ἡ ἐυκο- λία των καὶ μᾶς κάμνει νὰ ἀψήφωμεν ἐπο- μένως δὲν καταβάλλομεν ὅλας μας τὰς δυνά- μεις. Πολὺ καλὸν αὐτό!

Δόσε τοῦ Γάνου, ἡ ἐπιστολὴ σου περὶ τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Ὁχι, ἡ περὶ τῆς ἐρωτᾶς δὲν εἶνε συνδρο- μῆτις καὶ φρόντισε νὰ γίνῃ. Ἐξόφουλα Μ. Μυστικῶν δὲν ὑπάρχουν πλέον, τὰ κατήρησα.

Σ

γάλην ἐπιθυμίαν νὰ λάβουν ψευδώνυμον. Αἱ μικρότεραι μάλιστα μετ' ἡνάγκασαν νὰ τὰς κάμω μερικά, νὰ εἴπωμεν, μαθήματα περὶ τῶν αἰνιγμάτων, καὶ ἀπὸ τῶρα ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζωσι συλλογὰς διὰ τὸν ἐρχόμενον διαγωνισμόν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἀγροτική Χάρις, κ. Ἀπολυταρχικὸν Σύνταγμα, κ. (Ι.Μ.) Βίσιωρ Οὐγκώ, κ. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κ. (Τ.Α.) Μαρτεῖον τῶν Δελφῶν, κ. (Μ.Σ.) Καρδιο-γνώσις, κ. (+ +) Μαρτεῖον τῆς Δωδώνης, κ. (Ε.Τ.) Ἐθνικὸν Ἀδάραον, κ. (Α.Α.) Ἡλιοτρόσιον, κ. Ἀγνή Φιλία, κ. (Χ.Γ.) Ναυτική Πυξίς, κ. (Μ.Κ.) Θαιμάσιος Ὁρενόκος, κ. (Ν.Ν.) Μαῖμονδιτσα, κ. Καραβόσκυλος, κ. (Μ.Κ.) Λεοβιακή Ἀκτὴ, κ. (Θ.Μ.) Παιδίον τῶν Δασῶν, κ. Καρποφόρος Ἀμπελος, κ. (Ε.Α.) Πανταχοῦ Παρών, κ. (Π.Κ.) Ἀργυρὸς Δράκων, κ. (Σ.Α.) Σιγὴ τοῦ Λάσου, κ. Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, κ. (Ν.Ε.) Σιωπηλὴ Νύξ, κ. (Α.Τ.) Ἡρωϊκὴ Κρήτη, κ. (Μ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδεμια πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν-οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὧς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεόν τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουσιν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἱσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἱσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μετ' ὀνόματα, ἡ μετ' ὀνόματα κατηγορημέναι, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-σεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάζουν: ἡ Νύμφη τοῦ Νείλου (0) μετ' Ἐ-λαρον τῆς Αἰγύπτου, Χεῖρα Βοηθείας, Μίαν τῶν Χαρίτων, Ποιητικὴν Καρδίαν, Χρυσὸ Παγῶν, Δούκα τῆς Σπάρτης, Ἐλεύθερον Ἑλληνα, Κυνηγὸν τῆς Ἐρήμου, Λάτρην τοῦ Ὁραίου, Ἐγγονον Αὐτοκράτορος.—ἡ Δη-μοιομημέρη (2) μετ' Ὀφρον τοῦ Γάνου Ἀφρην τοῦ Πηνειοῦ, Κύριον τῶν Κυμάτων, Ἡλια-κὴν Ἀκτῖνα, Ἀνακρέοντα, Διακριθεῖσαν Ἀρ-σακειάδα, Ποιητικὸν Διαβήτην, Χιῶνιν, Εἴ-μαι Ζακυνθία, 25 Μαρτίου, Ἐθνομάρτυρα, Ἀθανάσιον Διάκονον—ἡ Σουλφίς (0) μετ' Χρυσὸ Παγῶν, Κόκκινην Παπαρούναν, Ταπεινὸν Κύ-ριον, Χεῖρα Βοηθείας, Φυσιολάτριν, Λάτρην τοῦ Ὁραίου, Ἀνακρέοντα.—τὸ Τυρόλ Κα-πέλλο (0) μετ' Δερνάαν Ὑδραν, Κόρη τῶν Κυμάτων, Ταπεινὸν Κύριον, Χρυσὸ Παγῶν.—τὸ Ἀργυρόχλωμον Φεγγάρι (0) μετ' Πρι-γκίπισσαν τοῦ Βυζαντίου, Ρίον Ἀκρογιαλιάν, Ἐξέδραν Παγῶν, Χρυσὸ Παγῶν.—τὸ Τριαν-ταφυλλένιον Μπουκζιάκι (0) μετ' Χρυσὸ Πα-γῶν, Χρυσὴν Μάσκαν, Κόκκινην Παπαρούναν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Νύμφης τοῦ Νείλου (εἶδα, ὅτι σοὺ ἤ-ρεσαν τὰ πρῶτα τετράδια Μ. Μυστικῶν ποῦ ἔλαβες ἀπὸ φίλας μου, ναι, εἶνε ὡραία δια-σκέδασις ἡ ἀνταλλαγὴ.) Χουριέτ (ἔχει καλῶς—τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἄρασε πολὺ.) Ἐνθου-σιώδη Ἑλληνα (αἱ λύσεις ἀντικατεστάθησαν.) Ἐγγονον Αὐτοκράτορος (εὐχαριστῶ πολὺ—βραβεῖον ἔστειλα.) Ἀφρόδοσαν Θάλασσαν (χάρ-την τῶν Λύσεων ἔστειλα—πῶς ἐπῆγαν αἱ εἰ-σιτήριαι;) Εὐδομον Ἴον (τὰ ἔλαβα, εὐχα-ριστῶ.) Δευνοπαθουμένην Ἑλλάδα (εὐχαρι-στῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθώμα ἔστειλα.) Ἀρ-γυρόχλωμον Φεγγάρι (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις—φίλησέ μου τὰ δελφάκια σου ποῦ πά-σχουν ἀπὸ διαπλάσι-εἶδα.) Ἑλληνικὸν Στέμμα (τόμον ἔστειλα.) Τυρόλ Καπέλο (ὅλοι σὲ ἀντα-σπάζονται.) Δωδοναίον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-ραιῶς μέχρι τῆς 20 Ὀκτωβρίου ἐκ τῶν Ἐ-παρχικῶν μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Νοεμβρίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον ἄ-γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι. πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῇ μας εἰς φανέλ-λους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

442. Δεξιόγραφος.

Ἦνωσα δούλον δυστυχῇ
Μετ' ἄνθος εὐδομον, ὡραῖον,
Καὶ ἔλαμα τῶν Ἀθηνῶν,
Ὅνομαστὸν ναὺν ἀρχαῖον.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Νέρκης

443. Συλλαβογράφος.

Μεταξὺ δύο γραμμάτων
Σύνδεσμον ἂν παρενθῆσιν,
Μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας,
Ὡς καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,
Πάραυτα θάποτελῃς.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος

444. Μεταγραμματισμός.

Ἀπὸ σκάφος τι μικρόν,
Βγάλε Μι καὶ βάλε Σι,
Καὶ ὅα κάμης παρεούθι;
Ἐνα εὐμορφον νησί.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐστρατίου Γ. Παρασκευαῖδου

445. Ἀναγραμματισμός.

Ἐνα ἐκ τῶν Δώδεκα
Ἀναγραμματίζω,
Κι' ὅρος τι περίφημον
Οὕτω σχηματίζω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μελαχρινὸν Συμμεριωτόπουλο

446. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν συνάισθημα
+ * = Ἄνθος εὐδομον.
* + * = Βασιλόπαις τῆς Τροίας.
* * + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * + * * = Τιμὴ καὶ ἀμοιβή.

Ἐσμάλει ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κωπηλάτου

447. Ἐπιγραφὴ.

Υ Ο Ν Υ Ο
Τ Α Σ Ε Ω
Λ Γ Η Ω Τ
Ε Χ Ε Ρ Τ
Ο Ρ Π Η Μ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγκλόν

448. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 = Κατάστημα.
2 3 4 2 = Πόλις.
3 9 6 7 = Ρῆμα.
4 3 9 1 7 = Ρῆμα.
5 6 10 5 11 = Φάρμακον.
6 7 8 7 = Ρῆμα.
7 1 3 2 = Χρωστικὴ ὕλη.
8 9 6 4 5 11 = Νόμισμα.
9 3 2 4 7 = Μοῦσα.
10 5 11 10 5 11 = Πέλαγος.
11 9 3 7 11 = Αὐτοκράτωρ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς

449. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητου-μένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Λαυρικὸν ποιητὴν:

1, Μοῦσα. 2, Εἰς τῶν ἐπὶ τὰ σοφῶν. 3, Ἀρχαία βασιλόπαις. 4, Μοῦσα. 5, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7, Ἀρ-χαῖος Βασιλόπαις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τετραπεράτου Μιτυληνίου

450. Ἑλλειποσύμφωνον

ο-ε-ου-η-ο-η-ε-ο-α-ι-α-ο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροέσεως Θαλάσσης

451. Γρῆφος

Οἱ

Πλάξ, 1 ΤΟ ΤΟ ΤΟ κ' : : τῶν Α' 1909

Τρέχει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεῖξου Ἀπόλλωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 35.

348. Τάκτιος (τᾶ, κῆτος) — 349. Φεῖδα-
ρις (φῆ, δᾶ, ρίς.) — 350. Κρίνος—πρίνος. — 351.
Ὁ γρόννος, οἱ μῆνες καὶ οἱ μέρες.

352. Ρ ΜΗΝ (ισχύς, σάλος, Χίος,
Μ Ι Ν Ω Σ ὕαλος, λόχος, ὄγλος)
Ε Ε Ν Ο Φ Ω Ν — 354—356. 1, Σο-
Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α φόν το σάφες. 2, Με-
γέτη τὸ πᾶν. 3, Φεῖ-
γς τὸ ψεῦδος. — 357. ΡΟΔΟΠΗ (Ρόδον,
ΚΟΡνήλιος, ἐξΔομάς, ΣοφΟκλῆς, ΦίλιΠπος,
κινίνΗ.) — 358. Ὁ χαρακτήρ τῆς ἀληθοῦς ἀ-
ρετῆς εἶνε ἡ μετριοφροσύνη. — 359. Μηδενὶ
συμφορὰν δνειδίσσης (μηδὲν εἰς ἡμ-Φῶρ ἄνω
νῆ-δεις εἶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ τὸν ἀγαπητὸν φίλον
μου Εὐρύστ. Τριανταφυλλίδην.
Θεοδώρος Φόρος (Θ, 321)

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

(πρώτη Ἑλλην. Μαραθωνομάχος)
ὑποψήφια Δημοψηφίσματος τοῦ 1909 (Θ, 322)

Η ΓΑΛΛΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΔΑΦΝΗ Ἐβδομαδιαία εἰκονογραφημένη
ἐπιθεώρησις ἐκδομένη κατὰ
Πέμπτην ἐν Ἀθήναις. Διευθυ-
ντής: Σπύρος Κ. Τρικούπης.

Γραφεῖα: Ὁδὸς Δώρου 6, Πλατεῖα Ὁμο-
νοίας, Ἀθήναι.

Συνδρομὴ προπληρωτέα: Ἐσωτερικοῦ,
ἐτησίαι δρ. 5, ἑξαμηνος δρ. 3.—Ἐξωτερικοῦ:
ἐτησίαι φρ. 8, ἑξαμηνος φρ. 4.—Ἡ «Δάφνη»
ἔχει τακτικὴν συνεργασίαν τῶν διαπρεπεστέ-
ρων μας λογογράφων καὶ ἐκδίδεται Δωδεκα-
σέλιδος καὶ μετ' πλῆθος εἰκόνων. (Θ, 324)

ΠΕΝΤΕ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Διὰ τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1909

**ΗΣΥΧΟ ΑΕΡΑΚΙ
ΗΧΩ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΚΕΛΑΡΥΖΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ
ΣΙΓΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΥΞ**

(Θ, 325)

Ψηφίσατε, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, τὰ ἄνω
προτεινόμενα Ψευδώνυμα μας. Νομί-
ζομεν ὅτι εἶνε ἄξια τῆς ψήφου σας.

Ἦσυχο Ἀεράκι καὶ Σι (Θ, 326)